

~~778885~~

900641

Taxa postală plătită în numerar, conform
aprobării Dir. G.le P. T. T. Nr. 30.520-1939

^{VI}
Anul IV Nr. 1

Ma i 1942

ROMÂNIA EROICĂ

Revistă pentru promovarea românismului

Director : ION COLFESCU-DELATURDA

Red. și Adreșă : Str. Antim 19

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BIBL. UNIV. CLUJ-SIBIU
Nr. 4132-1943
Exemplar legal

„ E X C E L S I O R ”

Institut de Arte Grafice și Editură. — Str. Batiștei No. 27 A.

— B U C U R E Ș T I —

P 661

CONTINUTUL:

<i>România Eroică</i>	Fraternitatea Româno-Germană
<i>I. D. Pietrari</i>	Rezervistul
<i>Dr. Ioan Al. Bran-Lemăny</i>	Cele zece porunci ale omului regenerat
<i>Virgil Hazum</i>	Rondelul Jertfei
<i>Ion Colfescu-Delaturda</i>	Infiltrațiunile streine și Spiritul iudeo- masonic, — Suprema preocupare.
<i>Al. Bilciurescu</i>	Primăvara.
<i>Gh. Făcăoaru</i>	Comunismul iudaic în Rusia.
<i>Virgil Hazum</i>	Imnul Vânătorilor de Munte.
<i>N. Istrate</i>	Marea reformă a Statului: Așezările noastre pentru o Românie Nouă
<i>România Eroică</i>	Un al șaselelea an de existență

*Din cauze independente de voința noastră revista
nu s'a putut tipări la timp pe luna Mai*

„Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai
generațiilor de mâine, cari vor fi în acelaș timp eroi
spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei“
(Din „Spirit și Materie“ I. Colfescu-Delaturda).

ROMANIA EROICA

Revistă pentru promovarea Românismului

Director
Ion Colfescu-Delaturda

APARE LUNAR

Redacția și administrația
București, Str. Antim, 19
Telefon 3.25.59Abonament: Pentru Instituții culturale și particulare; 500 Lei anual
Pentru Autorități 2000 Lei anual și 3000 Lei pentru Indusrii**Fraternitatea Româno-Germană.**

Cei cari au asistat la defilarea de 10 Mai dela București din acest an au putut vedea unități mixte germano-române cu comandanții lor în frunte, dublați. Surpriza a fost extraordinară. Iar impresia s'a putut constata prin aplauzele frenetice ale publicului, entuziasmat până la delir. Au defilat unități în rânduri de câte opt; patru germani și patru români, cu comandanții lor în frunte; un german și un român.

Cei ce au dispus această manifestare externă de frățietate româno-germană n'au putut decât să confirme prin gestul lor inspirat sentimentul unanim al țării, al românilor de pretutindeni. Gestul are în adevăr o semnificație adâncă. El întruhidează un eveniment epocal care se cuvine să fie pus în adevărata lui lumină.

Gestul acesta nu e o manifestație protocolară. El a ieșit, nu numai din voința comandanților, ci din inima și sufletul popoarelor respective, din geniul lor spiritual ancestral. Cei ce l-au adus la îndeplinire nu au făcut decât să i se conformeze, români sau germani.

Gestul acesta reprezintă un eveniment epocal, pentru că el simbolizează Europa cea nouă. Nu numai la noi, ci pretutindeni se schitează această apropiere frățească între neamurile europene. Apare la orizont o nouă mentalitate. În locul certurilor mărunte și a granițelor chinezești, își face loc uniunea, solidaritatea internațională europeană.

Între europenii autohtoni nu pot exista divergențe, atât de grave, încât să justifice dușmănia perpetuă și autonimicirea. Nu numai atât, dar, prin moștenirea lor congenitală, prin sângele care le curge în artere, prin toată structura lor spirituală, sunt destinați a forma o singură unitate de luptă și de afirmare în viața intercontinentală.

Dacă europenii au fost divizați până acum în tabere adverse, aceasta se datorește influențelor nefaste ale unui trecut întunecat, îmbăscit cu puternicele infiltrațiuni ale hoardelor de pe puste delă răsărit și al iudeo-masonilor.

Gestul dela 10 Mai 1942 simbolizează ivirea zorilor, redeş-teptarea Europei, regenerarea, eliminarea din sânul ei a tot ce e străin de firea ei genuină; acest gest simbolizează faptul epocal că Europa va palpita de aci înainte prin propriul său geniu, că va deveni de fapt *ea însăși*.

Dar acest gest mai simbolizează și altceva de mare importanță pentru noi. Acest gest simbolizează faptul că ne găsim în primele rânduri ale făuritorilor Europei celei noi, că suntem angajați din plin cu toate puterile noastre fizice și spirituale la această măreață operă, că ni se recunoaște măreția gestului nostru, că am pătruns adânc în inima și sufletul aliaților noștri, că facem corp comun cu ei, că marele popor german, care contribuie în gigantica luptă la care suntem angajați cu partea leului, ne are la inimă și la suflet.

Dar câte nu simbolizează acest gest, petrecut pe teritoriul nostru, la cea mai mare sărbătoare națională pe care o avem și la momentul cel mai grav pentru soarta și viitorul nostru!

Europa a Europeanilor! Mare și fecundă operă!

Deja depe acum apare la orizont colaborarea strânsă între marele popor constructiv care e poporul german și popoarele mediteraneene din cari facem și noi parte prin sângele și întreaga noastră structură spirituală.

Gestul dela 10 Mai 1942 simbolizează colaborarea perpetuă și fecundă dintre noi și germani, restabilirea valorilor în sud-estul european, lumina care s'a făcut în jurul nostru, dreptatea noastră integrală, valoarea noastră ca putere constructivă în concertul celorlalte popoare.

De aci marea emoție cu care a fost primit acest gest. Popoarele, prin subconștientul lor profund, simt pulsul vremii și se conformează lui. Faptul e dovedit din plin prin ultimile manifestațiuni româno-germane. În focul năpraznic al luptelor, inimile celor două popoare s'au topit, formând o singură inimă. Noi și germanii nu mai suntem doi aliați, ci una și aceeași forță pusă în serviciul dreptății umane, în serviciul refacerii totale a bătrânei Europe.

A lucrat din adâncuri subconștientul popoarelor noastre. A scos la suprafață forțele liberatoare, purificatoare. Aceste forțe lucrează în deplin consens cu geniul constructiv specific al fiecărui popor în parte. Deaceea opera va fi fecundă în urmări binefăcătoare, de lungă durată și atingând cele mai intime fibre ale popoarelor respective.

Gestul dela 10 Mai 1942 reprezintă, prin el însuși, o lume nouă, o lume de dreptate și de omenie, o nouă epocă în istoria omenirii, un nou și gigantic pas spre înfrățirea popoarelor.

Să fim mândri că suntem în centrul evenimentelor, că am cucerit prin eroismul nostru neprecupețit inima marelui popor german, că ne-am impus ca putere făuritoare de istorie

de prima categorie, cucerind în acelaș timp, respectul prietenilor și groaza dușmanilor.

Gestul dela 10 Mai 1942 să ne rămăe în min'e ca un simbol de pace și de fraternitate. Germanii ne-au cucerit nu numai stima, ci inima. Astăzi nu există român căruia să nu-i tresalte inima de simpatie când îi ese în drum un brav soldat al Marelui Reich.

Suntem în pragul marei ofensive dela răsărit. În ce privește pe români și pe germani, trebuie să constatăm că nu vor constitui două armate, ci un singur trup și un singur suflet animat de dragoste nețărmurită reciprocă și de aceleași sfinte idealuri. Sub acest semn va veni *Marea Victorie*.

Pe frontul extern, cași pe cel intern, fraternitatea germano-română e un fapt implinit, cu atât mai fecund, cu cât el ese din adâncul subconștientului celor două popoare și e pecetluit cu jertfa de sânge de pe câmpurile de bătălie.

România Eroică

REZERVISTUL

.....

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Lăsați-mă să lupt. Sunt tânăr încă !

Mai pot să țin o armă și să trag.

Mi-e dragă lupta, iureșul mie drag,

Ca vulturului sborul depe stâncă.

Vom dăinui prin faptele 'ndrăznețe

Nu 'ntrebi cât de voinică e pădurea —

Nici dacă-i multă, ci slăvești securea,

Ce-a pus-o jos cu-a vrerei tinerețe.

I. D. Pietrari

Cele zece porunci ale omului regenerat

Când în numărul anteprecedent al acestei reviste — singura în țară care reprezintă integral și competent, noua spiritualitate necesară renașterii interne și externe a României, — am făcut propunerea ca vajnicul și dinamicul ei director, D. Ion Colfescu-Delaturda, să redacteze un memoriu, care să constituie o icoană fidelă a gândurilor, sentimentelor și sugestiilor adevăratei elite a acestui neam, nu mi-am făcut prea multe iluzii asupra posibilității lui de realizare. Dimpotrivă, eram aproape sigur, că el nu va vedea lumina zilei, din cauza atmosferei prea pușin propice pentru o acțiune spirituală, de presă, cu caracter particular.

Dar constatând un sistem îngrijorător în sânul vieții noastre naționale și sociale, adică simptonul apatiei, indifferenței și orbecărei, față de evenimentele mari în curs, și de misiunea istorică a românismului, și cedând unui îndemn curat din adâncuri de conștiință — poate a poetului — am voit să pun măcar în discuție o problemă, care să mai trezească inimile și cugetele dintr'o ciudată amorțire!

Nu mă îndoiesc că acest minim rezultat l-am obținut, în anumite cercuri determinante, căci mare e forța îmonderabililor, de cari trebuie să ținem seama, în viața publică și particulară, dacă nu voim să dăm în gropi.

Astăzi știm aproape cu toții că spiritul primează, că el fecundează, guvernează materia și produce faptele. Mai știm de asemenea că gândul bun, — singurul gând — se propagă pe unde eterice — spirituale — și dă naștere unei dăre de lumină, iar cel rău, — demonic — produce efecte contrare, de dizoluție și prăpăd. E o lege cosmică de care nu poate scăpa nimeni.

Războiul de astăzi își are originea în ideea de dominație universală a iudaismului — a poporului „ales”, cu tendința vădită și exprimată — în Talmud — de a distruge creștinismul, prin orice mijloace. Cine nu a înțeles acest lucru până acum, nu merită să se numească, nici creștin, nici român, și nici măcar intelectual!

Dar, să fii concis. Principiile sunt singurele faruri în clipele actuale. Ele trebuie să fie bine precizate și urmate, căci valorează mai mult decât toate discursurile. Formulez aici zece porunci, dela cari nu se poate îndepărta niciun român care se pretinde fiu credincios al neamului său și al lumii celei noi care se naște:

1. — Să fii sincer cu tine însuși; să înveți să te cunoști și să surprinzi șoaptele conștiinței tale, pe care s'o urmezi, iar, când greșești, să regreți profund, și să-ți recunoști cinstit greșala.

2. — Să-ți îndepărtezi mai întâi bârna din ochiul tău și numai după aceea să arăți pe acelea din ochii altora.

3. — Să știi că nu ești român bun, dacă îți faci numai datoria, — în zadar te-ai bate cu pumnii în piept. Pentruca să fii bun român, trebuie să știi să și jertfești — și jertfa să simți că e o jertfă, și totuș să te bucare.

4. — Să lași la o parte orice orgoliu personal, căci istoria ne învață că orgoliul te surpă pe tine și prăbușește popoarele.

5. — Să știi că tineretul e acela care poartă flamurile; să netezești în mod cinstit drumul aspirațiilor lui; iar, dacă a ajuns pe căi greșite, să-l îndrumezi, căci de vină nu poate fi decât generațiile din cari a eșit, cari au alunecat mai întâi ele însele.

6. — Tu, tinere, să înțelegi că tinerețea nu e o virtute, ci o fază biologică; virtute este însă să încărunești în cinst. Această dovadă tu nu ai dat-o încă. La răspântie de lumi și de spiritualități, se cer oameni noi, dar să te ferești, tinere, a crede că între vârstnici sau bătrâni nu sunt și persoane de mare valoare morală și dinamică.

Dinamismul rezidă în suflet, în spirit, nu în corp. Să ne gândim numai la Mareșalul Pétain!

7. — Să știi că iudaismul e dușmanul de moarte, milenar, al creștinismului și agentul universal de dizoluție și prăpăd, că cine se încărdășește cu jidanul își pregătește mormântul.

8. — Române, să-ți dai seama că sângele raselor inferioare constituie pentru neamul nostru o mare primejdie. Înături cu elementele de origine nomadă! Problema elementelor de origine asiatică, cași cea iudaică, trebuie rezolvată imediat și radical.

— Francmasoneria e mișciuna întrupată, iar masonului i se poate aplica formula: „*Vorbești, deci minți*”, — după cum ne spune D. Cezar Petrescu în cartea sa „*Conspirația Lojilor*”.

Fii treaz române!

10. — Credința în Dumnezeu să fie axa vieții tale, iar pedestalul tău politic și social să fie contribuția ta de fiecare clipă, — sinceră și neprecupețită și isvorită din adâncurile ființei tale — la lupta gigantică a *Puterilor Luminei*, cari vor creea

o Românie nouă, puternică și regenerată, și Europa de mâine.
nouă, eroică și renăscută.

Aceste zece porunci ar trebui să fie difuzate pretutindeni.
Rugăm pe D-l Colfescu-Delaturda să se facă interpretul nostru.

Dr. Ioan Al. Bran-Lemeny

Rondelul Jertfei

.....

*Jertfa celor din morminte
A fost drum spre mântuire,
Faptă fără de cuvinte,
Jertfa lor a fost iubire.*

*Infruntând moartea cuminte
Au dat vieții strălucire,
Jertfa celor din morminte
Ne aduse desrobire.*

*Veșnice în amintire
Sunt slăvite umbre sfinte,
In smerită regăsire
Viața noastră nu desminte
Jertfa celor din morminte.*

Virgil Huzum

Infilațiuni streine și Spiritul iudeo=masonic, — Suprema preocupare.

Din nou bătrâna Europă sângerează din greu, în părțile răsăritene. Cauza: Aceiași mongoli de stepă cari în decurs de milenii i-au turburat existența. E adevărat că acești mongoli se numesc azi ruși sau bolșevici, dar important e, nu numele ce poartă, ci mentalitatea care-i animează și sângele care le curge în vine. Odinioară un apusean de seamă a spus cu privire la rușii cari ne frecventau pe vremuri în timp de pace: „Zgârie-l pe rus și vei găsi în el tartarul”. În decursul veacurilor mongolii de stepă cari ne-au vizitat au purtat și ei diferite numiri în diferite timpuri, dar toți s’au ilustrat prin aceleași caractere: sălbaticul incapabil de creațiune, de viață spirituală, omul obtuz, parazit, distrugător de civilizație și cultură, exploatator barbar al muncii altora, distrugător de suflete omenești, purtător de sclavie și de mizerie umană.

Pentru turmele aceștea de sclavi cari sunt populațiile din nord-estul european nu importă originea etnică a conducătorilor. Până mai ieri îi exploata o pătură subțire de origine străină turanizată ca spirit și în parte ca sânge. Astăzi îi conduce o bandă de jidani, cu inevitabilele coade de topor. Fapt este că întregul conglomerat rusesc constituie o masă informă, o turmă necuvântătoare de sclavi, o pleavă umană, un instrument las în mâna stăpânului, oricare ar fi el.

Pe turanic, ori unde-l vei pune, va apare cu mentalitatea lui de despotism barbar sus și de pleavă umană jos. Acesta este felul lui de a fi. Turanicul de sus nu poate vedea decât sclavi jos și sclavul de jos nu poate vedea sus decât pe despotul crud și hrăpăreț. Aceste caracteristici le putem vedea din belșug și la turanicii cari s’au infiltrat în jurul nostru. Cei de sus nu pot trăi fără privilegii, fără a degrada, exploata și martiriza pasta umană ce le-a intrat în ghiare, iar această pastă tinde de a se transforma, sub această presiune barbară, într’un conglomerat amorf, fără busolă și fără voință proprie.

Mongolul de pustă, autentic sau captat, oriunde-l vei întâlni, se va prezenta cu aceste caracteristici. Imi amintesc de un fapt petrecut cu câțiva ani în urmă într’o mare comună din Basarabia

de sud de origine tătărească. Eram oaspele unui judecător din localitate. Stam de vorbă în fața casei lui într-o zi frumoasă de vară. La un moment dat apare un locuitor cu o petiție în mână. Se așează în genunchi în țărâna străzii și în această postură, cu bustul aplecat până la pământ, prezintă petiția judecătorului.

Această mentalitate despotică destructivă de pastă umană se potrivește de minune cu mentalitatea despotică, degradantă și dizolvantă de valori umane care animează pe jidan. De aceea în Rusia turanică cărdășia între jidani și ceilalți despoți produce roade destructive atât de bogate. Și deaceia și în restul Europei, acolo unde spiritul destructiv mongolic de stepă domină, i dovimea și despoții locali fac corp comun, după cum fac corp comun și sclavii de jos cu pleava jidovească.

Acesta e mongolul de stepă. Despot obtuz, arbitrar și nemilos, sus; brută necuvântătoare, jos. De când îi cunoaște istoria, despoții aceștia nu s'au prezentat în altă postură. Când, grație acestui sistem de jaf și teroare exercitat de sus și de supunere resemnată de jos, au reușit să întemeieze vaste imperii, acestea nu au durat decât o clipă și s'au risipit ca fumul în vânt, lăsând în urma lor numai jale și ruine. Atunci când au durat totuși, aceștia nu s'a datorat lor, ci sângelui autohton pe care au reușit să-l capteze și să-l pună în serviciul lor. Creațiunea nu e de atribuția acestor mongoli, ci numai distrucția și prăpădul.

Acum Europa se găsește înclăștată pe viață și pe moarte cu hoardele dela răsărit. Dar problema nu se rezumă numai la nimicirea acestor hoarde. Va trebui să curățim terenul și de miasmele pe cari le-au lăsat în urma lor în decursul veacurilor. Această curățire generală se impune cu atât mai mult cu cât sclavajul mongolic cu despotismul pervers iudaic a reușit să infesteze cu aceste miazme destructive întregul glob și să amenințe din plin cultura europeană și binefacerile creștinismului, omul sclav, omul animal necuvântător, omul instrument orb în mâna puterilor diavolești destructive fiind deja în parte pregătit pe marea întindere pe care o reprezintă imperiul moscovit, și împins spre o nouă invazie care a întrecut pe toate cele din trecut.

Imensitatea pericolului nu se poate să nu ne ia vâlul de pe față. Acum nu mai poate fi vorba de neutralitate sau de „nebeligeranță” pentru nimeni. Acum toți trebuie să ne încordăm puterile pentru distrugerea monstrului. Soarta noastră a tuturor se fierbe în același cazan. Cel care stă în inactivitate e un trădător al cauzei comune și trebuie tratat de comunitatea europeană ca trădător în țară inamică.

Dar nu trebuie să pierdem din vedere că acest război trebuie purtat pe două fronturi: Cu armele în mână pentru distrugerea hoardelor dela răsărit și cu armele spiritului, pentru a curăți

continentul de miasmele otrăvitoare cu cari l-au infestat, vechi sau noui.

Acum nu mai încap camuflări, nici complicități interesate, nici considerațiuni de moment. Acum problema se pune net: Sau cultura și civilizația creștină pune stăpânire definitivă pe lume, sau anarhia moscovită și plutocrația iudeo-masonică vor reuși să distrugă focarele de cultură și de spiritualitate creatoare, cu cari europenii se mândresc de veacuri și cari au transformat, luminat și pus în valoare, întreaga suprafață a globului. Nu există altă eșire. E o luptă unică, o luptă de început de ev nou, o luptă de răscruce cum n'a mai fost alta în istorie.

Hordele dela răsărit vor fi nimicite de armatele viteze germano-aliat. Problema Europei și a lumii rămâne însă întreagă. Reforma internă și atmosfera ambiantă în care trăesc popoarele vor trebui refăcute în întregime. Spiritul mongolic de stepă, iudaismul și plutocrația și toate produsele lor vor trebui să fie desființate radical. Războiul acesta cere aceeași energie și pregătire, cași cel dus cu arma în mână.

Cel nădemn, cel oportunist, cel ce vrea să pescuiască în apă turbure, purtătorii vechilor păcate și cei ce se camuflează, nu au ce căuta în această luptă.

Două aspecte ale problemei apar pentru noi la orizont: Crearea spațiului vital pentru popoarele constructive europene și nimicirea de pe continent a infiltrațiunilor mongolice și a democrației iudeo-masonice. Pentru ambele aspecte atenția trebuie să ne fie îndreptată în primul rând asupra camuflărilor și asupra necesității de a pune geniul pervers iudeo-tartaro-plutocrat în imposibilitate de a săpa din umbră noua clădire epocală a culturai europene și mondiale.

În această gigantică luptă trebuie să avem în vedere că e suficient a se lăsa o porțiță deschisă undeva, un călcâi al lui Ahile, pentruca să se pue încă de pe acum bazele viitoarelor turburări și războaie. Și întrucât ne interesează în primul rând teritoriile și situațiile moștenite în sud-estul european, trebuie să avem ochii ațintiți asupra acestor teritorii. Dreptatea trebuie făcută în raport cu noua spiritualizare, care răsare la orizont ca o mână binefăcătoare din grelele încercări ale războiului, în raport cu puterile spirituale constructive ale fiecărui conglomerat uman și cu moștenirea lui ancestrală.

Nu trebuie să se piardă din vedere că transformările adânci în pasta umană, care alcătuiește diferitele popoare, nu se pot face de pe o zi pe alta; că ceea ce purtăm în sânge ne stăpânește în decurs de milenii, cu toate eventualele aparențe contrarii, ale hainelor de împrumut sau ale camuflărilor perverse; că războiul ce ducem e războiul culturai și geniului constructiv, nu al paraziților și al camuflajilor, nu al pescuitorilor

în apă turbure, în orice haină ar fi îmbrăcați și sub orice aspect s'ar ascunde, nu al moștenirilor ancestrale destructive, cu cari a fost împânzit în decursul veacurilor acest teritoriu, cari au îngropat în pământ, în ruine, vechia lui civilizație.

Acest război e un război de refacere, de renaștere, de regenerare, de înlăturare a miasmelor destructive tartaro-iudeo-democratico-plutocratice pătrunse în cultura și civilizația europeană. E un război de restabilire a valorilor, un război de purificare totală. Din acest război nu pot eși organizațiuni de stat, cari să perpetueze camuflat vechia stare de lucruri. Roadele îmbelugate ale prețiosului sânge al națiunilor beligerante, vărsat pentru renașterea universală, nu pot fi caricaturizate. Vor trebui să-și găsească pedeapsa toți aceia cari se hrănesc cu aemenea infamii.

Europa a europenilor, demascarea și nimicirea miasmelor de pe teritoriul ei, purificarea întregii Europe, eliminarea a tot ce e intrus cu nuanță de tartar de pustă, de iudaism și de plutocrație trebuie să fie lozincă zilei, pentru că în fond nu se poate ajunge la alte rezultate.

Organizațiile de stat de mâine se vor face și ele sub imperiul acestui principiu. Europa a europenilor va trebui să fie mâine un fapt împlinit. Geniul Uei ancestrale va trebui să-și reia rolul de conducător al culturai și civilizației universale, liber de astădată de amestecul miasmelor răufăcătoare. Spațiul vital pentru fiecare popor arian va trebui să fie determinat în raport cu geniul constructiv arian care-l animează. Spații vitale nu se pot rezerva pentru intruși, pentru puterile destructive, pentru strigoiul trecutului, pentru pleava umană, care s'a infiltrat de pe pustele dela răsărit cu specificul turanic. Iar în interiorul statelor nu se pot păstra nuclee de parazitism, de iudaism și de plutocrație.

Toate acestea ne apar ca niște axiome pentru ziua de mâine. Nu se poate să fie altfel, pentru că ar fi să se pue de pe acum bazele distrugerii clădirii ce va eși din război. Pleava umană care ne-a invadat dela nord nu va mai putea avea cuvânt în noua Europă. Nu i se va mai lăsa nici terenuri vaste, pentru că să se poată îmulți la infinit ca buruienile de pe câmpurile nelucrate, nepuse în valoare de mâinile pricepute ale omului constructiv. Vastele terenuri vor trebui să aparție de acum înainte geniului constructiv european. După cum se distrug buruienile și se alege neghina din grâu, tot astfel se va da posibilitatea popoarelor constructive ca să se îmulțească și să populeze pământul în detrimetru plevilor umane, cari l-au invadat până acum.

Este dreptatea imanentă, e ordinea, e armonia, e spiritua-

litatea creatoare, e munca constructivă, e geniul ancestral arian, care va pune stăpânire pe glob, pentru a-și duce nestingherit mai departe opera lui milenară în detrimentul p'evilor umane de pretutindeni.

La această măreață operă va trebui să participe geniul multimilenar al neamului nostru. Acestui neam va trebui să i se rezerve spațiul vital al strămoșilor, purificat de toate elementele parazitare, de toată pleava umană care a reușit să se infiltreze în decursul veacurilor și să ne spurce căminurile. Deaceea opera de purificare interioară trebuie dusă cu stăruință de fier înaintă, cu aceeași vigoare și vitejie, cu care au știut să lupte și să moară eroii noștri de pe câmpurile de bătălie.

Dreptatea immanentă, ordinea, armonia, spiritualitatea creatoare, munca constructivă, geniul nostru ancestral arian trebuie să pue stăpânire efectivă pe noi toți, să ne facă pe toți conștienți de drepturile și datoriile noastre imperioase, să facă din noi toți eroi ai faptei și ai sacrificiului pe altarul neamului din care facem parte și al Europei celei noi, pentru făurirea căreia se varsă din belșug și fără precupețire cel mai nobil și mai curat sânge al nostru.

Ion Colfescu-Delaturda

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Primăvara

.....

Din turnul b'ond al soarelui aprins

Cad săbii și pumnale florentine. .

Ce zână despletită peste 'nîns

Asvârle ca la bal cu serpentine ?

Surâsul primăverilor brodează

Arpergii vegetale prin grădină...

Și ciocârlia beată, lin amiază,

Clătește lin gâtleju-i cu lumină...

Al. Bilciurescu

Note din raiul bolșevic

Comunismul iudaic în Rusia.

Doctrina lui Marx, aplicată în Rusia, a dat rezultate pe cari multă lume nu le cunoaște.

Comunismul rusesc a plămădit omul standard, omul mizeriei și al ignoranței: *minimum de trebuințe, izvorite dintr'un minimum de cultură și civilizație!*

Timp de două decenii și mai bine, școala primară din Rusia a funcționat intens, cu 10 clase, în două cicluri. Cine absolvă partea întâia — 5 clase — știa scrie și citi. Aceasta mai ales pentru înțelegerea doctrinei iudeo-comuniste. Istoria și Geografia se compuneau cu aplicație strictă la realizările regimului marxist. În manualele de școală proletară, nu se vorbește despre alte popoare, afară de „Revoluția Franceză”, căreia i se dă o largă dezvoltare. În Manualele de Geografie și Istorie, nu se vorbește decât despre U. R. S. S. și realizările regimului, după dărămarea țarismului. Regimul bolșevic al lui Lenin și Stalin, este ridicat la rang de cult. Toate datele statistice sunt pline de fotografii și date exagerate, menite să atragă sufletele copiilor și să-i convingă pentru ideologia comunistă.

Tineretul comunist nu știe dacă afară de Rusia mai lucrează vreun popor pentru știință, artă și progres. Programele sunt astfel întocmite, încât copilul nu învață decât despre Rusia comunistă. Peste tot, programul școlar este vădit tendențios și plin de mistificări. Pentru prima dată cred că, un popor a fost atât de fals și de limitat informat în ceea ce privește cultura. Exclusivismul rusesc, unit cu mistificarea tendențioasă iudaică, n'a cunoscut margini..

Peste ruinele țarismului s'a clădit o societate uniformizată în sărăcie și mizerie.

I. — *Lucrătorul* a fost exploatat în fabrici; mințit că lucrează pentru fericirea lui și a regimului comunist, care va aduce raiul pe pământ. El a fost asigurat că numai prin comunism își asigură cel mai mare beneficiu din munca lui. —

În realitate, muncitorul a fost obligat să muncească peste cele 8 ore de lucru; — principiu atât de mult speculat în teoriile socialiste — căci conducătorii minelor și ai uzinelor i-au obligat să concureze la lucru cu cei mai viguroși, așa încât s'a

ajuns la o întrecere barbară și ruinatoare pentru cel slab.

— Și toată această întrecere, fără posibilitatea de a se ridica din comunul colectiv dirijat spre același nivel de stat.

Hrana, locuințele și condițiile de igienă sunt departe de ceea ce au predicat comuniștii doctrinari. La Mariopol și Zaporojeni am avut ocazia să vizitez cartierele muncitorești. Majoritatea muncitorilor au drept locuințe un fel de bordeie în pământ, în cari omul intră ca într'o pivniță. Numai acoperișul e la suprafață. Restul este o groapă în pământ, în care locuiesc 2—3 persoane, cu câte 3—4 copii, cel puțin. Caracteristic pentru toate așezările rusești, de sub noua orânduire, este promiscuitatea. Mari și mici, copii și părinți, locuiesc și dorm într'un singur pat. Mai adeseori pe un cuptor sau după el, — pat caracteristic în Rusia. —

În fabrică, comisarul regimului dictează și apreciază munca lucrătorului, care dacă nu-i pe placul „Șefului” ori al „conducătorului” de colhoz, ușor poate ajunge în Siberia, pe timp limitat sau pentru totdeauna.

Îmbrăcămintea e standardizată, ca și toată viața și cultura bolșevică. Mănâncă și dorm la fel. Gândesc și activează la fel, sub conducerea comisarilor politici, în regim colectiv. —

Statul administrează și dirijează întreaga producție industrială. În fabrică, lucrătorul este un alt stat, pentru care individul trebuie să se sacrifice fără nici o rațiune, în timp de pace și în timp de război. —

Până și distracțiile sunt reglementate de stat. Fiecare colibă sau bordei de muncitor, are „vorbitoare” de radio, instalat la sediul sovietului, de unde se recepționează numai program comunist și conferințe cu caracter de propagandă comunistă. Au radio, dar nu pot asculta decât ceea ce li se dă de la sediu.

Teatrul este sub directa supraveghere a comisarului politic. Orice activitate culturală nu are alt scop decât infiltrarea ideologiei iudeo-comuniste. În fiecare acțiune de stat se urmărește propaganda și interesul regimului, care în general se rezumă la cei câțiva comisari, mai mici sau mai mari, cari terorizează pe cei mulți și ignorați.

Muncitorul comunist nu cunoaște nimic din rodul muncii lui. Produsele fabricii sunt comercializate direct de stat sau folosite exclusiv pentru *încălzire*. El trăiește o viață de miserie; viața de familie este redusă la minimum de relații; afecțiune și coeziune familială minimă. *Multă relaxare morală*.

Hainele sunt standardizate. Toți se îmbracă la fel, fără nici o deosebire și fără gust. Estetica nu există. Despre eleganță, nu poate fi vorba în Rusia. Îmbăcșiți de ideologia comunistă, oamenii trăiesc cu iluzia că sunt cei mai liberi, cei mai fericiți și mai bine ocrotiți de stat. Aceasta, se obține prin

toate mijloacele de propagandă de cari dispune un regim despotice și terorist

Fabricile și uzinele sunt proprietatea statului, dar conduse de jidani, cari ocupă toate funcțiile de conducere, iar muncile mai grele și mai expuse sunt lăsate pe seama plebei proletare muncitorești, compusă adeseori dintr'un mozaic de neamuri și de rase de pe tot globul pământesc, ajunse în Rusia, fiind atrase de mirajul Raiului Comunist!

Toți muncitorii trăiesc și lucrează sub conducerea comisarilor jidani, așa după cum luptă și în război, sub teroarea comisarilor politici.

Popor de sclavi! Popor de turmă! El nu înțelege tragedia pe care o trăiește în cea mai neagră ignoranță și animalitate, în care a fost târât în cele două decenii de regim comunist.

II. — *Agricultorul*, — duce viață colectivă în jurul colhozului, care este exploatarea agricolă în folosul și prin mijlocul sovietului comunal. Agricultura în Rusia are o formă caracteristică. Datorită întinderilor mari de terenuri, încă de pe vremea regimului țarist, erau asemenea nuclee de exploatare în comun, sub numele de „Mir”. Azi, colhozul este o formă a mirului dezvoltată și generalizată, sub autoritatea statului, pe întreg Imperiul Roșu!

Colhozul este potrivit spiritului slav, care se complace foarte bine în anonimatul colectiv și în promiscuitatea iudeo-comunistă.

Membrii colhozului sunt toți membri comuni. Prin rotație, trec la diferite munci, ori după specializare, după un program rânduit de sovietul colhozului, care exploatează toată ignoranța mușicului de odinioară, rămas proletarul agricol de azi.

Mașinile agricole sunt întrebuințate cu mare lux. La fiecare colhoz sunt din cele vechi și noi. Multe, din cele mai moderne. Din nenorocire, prost întrebuințate. Risipa de mașini și de teren, caracterizează viața de colhoz.

Produsele agricole sunt vândute de Stat. Membrii colhozului primesc necesarul pentru existență și o parte în bani, după vânzarea produselor. Fiecare individ primește după numărul de ore de lucru — și aportul adus în colhoz, prin unelte, animale sau brațe de lucru.

Viața colhozului este asemenea vieții de fabrică: echipe de lucru, după specialitatea fiecăruia, — ori după program. Viața anonimă, ce se potrivește spiritului de turmă al slavilor!

— *Anonimat și indiferență, fără nici o posibilitate de selecționare și ridicare a valorilor*, — iată caracteristica vieții rurale din Rusia Comunistă.

Solhozul, este o formă de exploatare agricolă direct de stat, prin crearea de ferme model. Conducătorii — ca peste tot — sunt oamenii regimului și în mare parte jidani. Produsele sunt

comercializate de stat. Mașinile sunt întrebuințate și aici. Cu deosebire aci se tinde la diviziunea muncii la maximum și la specializarea în culturi de: cereale, păsări, sau anima'e, — de o singură categorie.

Statul dispune de repartizarea venitului și hotărăște nouile investiții. Din sumele încasate pe produsele „colhozului” foarte puțin revine celor ce lucrează în fermă: — ei sunt simpli funcționari ai întreprinderii de stat.

Rezultatele sunt bune, dar numai pentru stat, care, spre deosebire de marile ferme americane private, acestea sunt numai de stat și prin stat, spre folosul lui exclusiv. Individul, oricare i-ar fi meritul, valoarea de muncă, creație, inițiativă, nu valorează nimic. Niciodată nu poate ieși din anonimatul colectiv.

Scoala după cum am spus, este adaptată turmei, prin cele 10 clase, — cu două cicluri: **popular și superior**.

După terminarea primului ciclu, cine este mai favorizat de colhoz, urmează și pe al doilea, iar la urmă, pe seama colhozului, urmează „*Institutul*”, adică la Universitate.

În aceste „*Institute*” se predă învățământul universitar. Se dă mare atenție studiilor agricole și științelor tehnice și chimice (Mecanico-industriale).

Literatura și filosofia sunt studii secundare. Mai multă instrucție și doctrină comunistă. Partea morală este complet neglijată. Față de familie și biserică, cea mai mare indiferență. Statul a avut grija să ia diferite măsuri fiscale și de constrângere administrativă, întrucât poporul a părăsit biserica. Peste tot se observă o mare indiferență față de artă

Satele și orașele sunt o îngrămădire de locuințe primitive — la sate — și uniforme și fără gust, la orașe. Nici o preocupare de frumos, de estetică. Nici o grădină sau lucrare de artă. Peste tot, practicismul și utilitarismul materialist american!

Prin sate, mizerie mai neagră ca pe vremea Țarilor. Geamurile sunt fixe. În camere, pământ pe jos. Aerisirea nu se face face de cât prin deschiderea ușei. Soarele pătrunde cu greu, din cauza stilului jos și cu geamuri fixe și mici.

În bazinul Donetului, prin câte sate am umblat, n'am văzut femei lucrând în casă. Femeile și copiii stau pe cuptor și sporovăiesc toată ziua în cea mai neagră mizerie. Copiii cresc aproape goi, în plină iarnă. Nu cunosc cămașă la copil până la 2—3 ani.

Păduchii sunt insecta obișnuită în haine și păr, în toate locuințele rusești.

Fântânile sunt la 2—3 m. în pământ, fără nici o grijă de igiena apei. Abia au 20—35 cm. deasupra pământului, cu scânduri slabe.

Om sau animal, ușor pot cădea în fântânile rusești, ziua și mai ales noaptea.

În jurul caselor nu se văd garduri, pomi sau grădini. Gu-
noaiele se strâng în jurul casei, șuri întregi. La sate nu se
văd closete. Varul este rar întrebuințat. Hrana este puțin variată.
Pomi fructiferi nu se văd. Grădini cu flori nu există. Unele
colhozuri, abia acum fac încercări de pomicultură, în cadrul
colhozului.

Peste tot în sate și orașe se poate vedea mizeria neagră
a unui regim, care a îndobitocit un popor întreg în timp de
un sfert de veac, dela cea mai crudă revoluție socială.

G. Făcăoaru

Imnul Vânătorilor de Munte

<i>Vânători</i>	<i>Vânt și ger,</i>
<i>Trec ușori</i>	<i>Drum spre cer,</i>
<i>Dinspre munți la șes în zori,</i>	<i>Până în Krim cu Lerui-Ler,</i>
<i>Vânători,</i>	<i>Vânt și ger.</i>

<i>Spadă, scut,</i>	<i>Inimă,</i>
<i>Voi ne-ați vrut</i>	<i>Frunză grea,</i>
<i>Către Nistru peste Prut,</i>	<i>De sub brumă strălucea,</i>
<i>Spada, scut.</i>	<i>Inimă.</i>

<i>Suflet plin</i>	<i>Înălțat</i>
<i>De har divin</i>	<i>Am purtat</i>
<i>Din Izvoare la Hotin,</i>	<i>Semnul crucii, sat de sat,</i>
<i>Suflet plin.</i>	<i>Înălțat.</i>

<i>Sânge Dac</i>	<i>Înflorit</i>
<i>Pentru veac</i>	<i>Am zidit</i>
<i>Ne lăsarăm, flori de mac,</i>	<i>Neamului hotar sfințit,</i>
<i>Sânge Dac.</i>	<i>Înflorit.</i>

Virgil Huzum

Marea reformă a Statului

Așezările necesare pentru o Românie Nouă.

*„Popor de agricultori și țărani, va
„trebui să ne întemeiem viața națională
„pe primatul agriculturii. Aceasta este
„problema noastră națională, aceasta
„este problema noastră socială. Țără-
„nimea și agricultura sunt marile re-
„zerve, din care neamul românesc și-a
„scos de-alungul veacurilor și soldații
„și cărturarii, cari i-au scris meritele
„și muncitorii, cari i-au întreținut viața.
„De aceea organizația națională a agri-
„cultorilor și a țăranilor va trebui să
„condenseze în misiunea ei sarcina de
„a întemeia noul Stat Românesc pe baze
„de viață autentică a noastră, pe agri-
„cultori și pe țărănime.*

(Punctul de plecare al D-lui Vice-președinte
al Consiliului de miniștri, Prof. Mihail Anlonescu
în examinarea problemelor organizării naționale)

Sacrificiul sângelui, viețile dăruite din nou și fără cruțare de neamul nostru, pentru răscumpărarea suferințelor de veacuri, pentru spălarea desonoarei și insultelor, ce le-a îndurat din partea unor neamuri barbare, cutropitoare ale pământului strămoșesc, în momentele desorientării noastre, din cauza slăbiciunii conducătorilor, — cer acum cu tărie așezări noi pentru o Românie nouă.

Edificiul național, durabil, al României noi, făurită și oțelită în focul purificator al războiului, nu se poate ridica falnic decât pe temelia sănătoasă a comunităților sătești. Acestea vor fi celulele de viață ale Statului național român, cu orândueli viabile și corespunzând perspectivelor de viitor ale neamului nostru într-o Europă a dreptății popoarelor.

Construcția cea nouă a Statului, pentru a cărei realizare trebuie să se frământă toate mințile luminate, se reazimă pe un complex de interese locale și profesionale, cari trebuiesc armonizate printr'un bine înțeles spirit de jertfă și de muncă din partea tuturor în folosul obștesc. În fața imperativelor cerințe ale patriei trebuie să dispară toate neînțelegerile, trecându-se peste interesele particulare și mai ales peste cele personale, impunându-și fie-care individ sau corporație frâu ambițiilor și cumpătare în viața lor de toate zilele

S'a constatat, că pe oameni nu-i leagă laolaltă decât comunitatea de interese și de aspirații, isvorând din traiul comun în societate. Și această legătură este cu atât mai puternică și durabilă, cu cât interesele comune îi strânge pe oameni în jurul locurilor natale, lângă pământul muncit de țărani, de unde se alimentează orașele cu tot ce le trebuie pentru existență și dezvoltarea lor. Aci, la sate, se află izvorul de viață al neamului, aci trebuie întărită cu grijă și cu pricepere temelia de viitor a țării, prin înființarea și organizarea comunităților satești.

Având la bază o țărănimă întărită, cu un standard de viață ridicat, țara poate marca progrese însemnate, pentru că satele alcătuiesc împreună țara însăși. Din mijlocul satelor resar orașele cu splendorile lor, în cari sufletul țăranilor trebuie să-și găsească cea mai înaltă expresie în artă și literatură.

Membrii comunităților satești, cu domiciliul și ocupațiunile lor la orașe, pot face legătura pentru o asociere a tuturor comunităților satești din jurul orașelor, punând bazele pentru înființarea asociațiilor județene ale comunităților satești, în sfatul cărora se pot lua în cercetare toate lipsurile și toate problemele de viață comună din cuprinsul fiecărui județ. Și, așa mai departe, se pot organiza asociațiile unite ale tuturor asociațiilor județene de comunități satești, cuprinzând câte-o regiune istorică și având sediile în orașele de reședință ale diferitelor provincii. Sfaturile acestora provin dintr-o sursă foarte importantă. Unory adevărate parlamente (în sens util), cari să examineze chestiunile de interes ale comunităților satești, rezolvând problemele de ordin local și supunând Consiliului superior de Stat cele de ordin general, privind țara întreagă.

Organizațiile acestora, cu sfaturile lor bine alese, cuprinzând elementele cele mai bine pregătite și autorizate, trebuie să funcționeze permanent, fiind în directă atingere cu țara reală, atât cu locuitorii satelor, cât și cu populația orașelor. Prin mijlocirea competentă a acestor organizații se strâng datele și informațiile documentare pentru actele de guvernare ale conducătorilor Statului.

În felul acesta organizațiile profesionale corporatiste se contopesc în sânul comunităților satești și în sânul reprezentanțelor acestor comunități, cu sediul federativ la orașe, formând un tot organic de armonie socială, — tocmai ceea ce lipsește țării noastre, dând astăzi impresia a două lumi, străine una de alta: lumea primitivă a satelor și lumea exotică a orașelor.

În lumina nouilor așezări se deschid ochilor noștri sufletești cele mai frumoase perspective de viitor, către o lume mai bună și mai fericită, fiind trecută prin suferințele jertfelor, aduse patriei în războiul reinourii noastre sufletești. În peptul fiecărui român se vor trezi adevăratele sentimente naționale, cari la stră-

moșii noștri. Romanii, se exprimau cu mândrie în cuvintele: „Civis Romanus sum!” Tot astfel vom putea spune și noi cu fruntea sus: „Suntem cetățeni ai României!”.

Elitele poporului dela sate

Din mijlocul poporului dela sate s'au ridicat multe elemente de valoare prin învățătură, ajungând până'n posturi înalte de conducere a treburilor Statului. Aceste elemente formează elitele națiunii. Satele se simt onorate, că din sânul lor au răsărit oameni atât de vrednici și sătenii se mândresc cu ei și le poartă toată dragostea și încrederea.

De multe ori însă aceste elite naționale s'au depărtat de viața dela țară și au rupt legăturile cu mediul rural, perzând astfel dreptul lor firesc de a reprezenta interesele poporului dela sate, din mijlocul cărora și-au luat zborul, ajungând în mediul vieții brășenești. Alte elemente de elită, originar sătești, trăind la orașe, dimpotrivă, și-au păstrat legăturile cu locurile natale, chiar și când au ajuns în posturi de miniștri. Și nu numai atât! dar s'au interesat și de rosturile vieții altor sate, căutând să cunoască cât mai bine întregul popor al plugarilor și păstorilor din cât mai multe regiuni ale țării, studiind țărănimea la fața locului și adăncindu-se astfel în problemele sătești.

În fruntea acestor elite ale poporului nostru dela sate îl găsim, între alții, și pe distinsul bănățean, Petre Nemoianu, fost subsecretar de Sfat la Ministerul Agriculturii, care ni se înfățișează ca un energic susținător și promovator al intereselor micilor proprietari rurali, mult timp neajutați și neabăgați în seamă de cărmuitorii țării, deși acești mici cultivatori de pământ formează majoritatea populației, cea mai muncitoare, din sânul căreia au pornit pe frontul de luptă cei mai viteji soldați contra barbarilor și păgânilor bolșevici.

Urmăresc cu un viu interes studiile și cercetările d-lui Petre Nemoianu, publicate în ultimul timp în ziarul „Curentul”, privitoare la gospodăriile sătenilor. Într'un articol, de curând apărut, ne dă exemplul unui sat din Banat, care s'a ridicat la o stare înfloritoare economică pe urma îndrumărilor unui vrednic preot, înfățișat ca model, demn de imitat de toți lumitătorii satelor.

E vorba de satul Călnic din jud. Caraș, așezat în Valea Bărzavei, aproape de Reșița, despre care sat s'a dus vestea în tot Banatul, că nu există în cuprinsul lui nici un om sărac. Aceasta s'a aflat cu prilejul colectei, ce s'a făcut pentru ajutorul de iarnă al săracilor. Reprezentanții comunei au îndeplinit ordinul autorităților superioare și la apelul făcut s'au strâns butoaie cu brânză și grămezi de alte alimente, precum și sume de bani. Văzându-se în fața acestui rezultat al colectei, primăria a întrebat

forurile mai înalte, ce să facă cu alimentele și cu banii strânși, de oare-ce în satul Călnic nu se găsesc oameni săraci. Știrea la produs senzație

Iată, cum explică d-l Petre Nemoianu această minune, făcând și o descriere topografică a satului.

„Cele șase sute de fumuri (menaje) ale Călnicului sunt simetric și frumos orânduite într-o căldare formată din dealuri respectabile, închisă la răsărit de muntele Semenice, iar la Vest de defileul Măniom-Colțani. Spre Nord și spre Sud nu poți străbate decât urcând pante greu de băătorit. Fundul acestei căldări naturale nu este mai lung de câți-va km. și mai larg de câte-va sute de metri. De jur împrejur străjuiesc vârfuri de deal impunătoare, din care coboară numeroase alei de pruni, întretăiate de petece de locuri lucrate, care par ca niște covoare țărănești întinse la soare. De departe acest peisaj sărăcăcios nu trădează câtuși de puțin deplina mulțumire, ce domnește în fundul căldării. Pentru a o descoperi trebuie să cunoști mai deaproape viața călnicenilor, și nu numai pe cea de acum, ci pe cea de mai de mult.

„In adevăr, bunăstarea călnicenilor este de dată mai veche. Cele dintăiu semne ale ei s'au ivit acum vre-o jumătate de veac, deodată cu începutul păstoririi regretatului preot Petre Ieremia, care a știut să îndrumeze pe fiii săi sufletești și pe căile spinoase ale vieții materiale. Ca un adevărat Popa Tanda, el și-a început cariera preotească prin alungarea credincioșilor săi din sat; pe bărbați i-a trimis la Reșița, la fabrică, iar pe femei la sălașele de pe coaste, unde-și aveau moșiile de pruni, fânațele și vitele. Cu alte cuvinte el a purces la o altă împărțire a muncii între parohienii săi, făcând din bărbații adulți muncitori industriali, lăsând păstoritul și pomăritul străvechiu pe seama membrilor mai tineri ai familiei. În felul acesta le-a sporit simțitor isvoarele de câștig pe plan îndoit: prin salariu fix și prin exploatarea deosebită a pământului agricol al marelui centru de consum, care este Reșița.

„Astfel, la Călnic bunăstarea s'a generalizat dela un an la altul, dând naștere unei reale burghezii rurale, pe care am dori s'o vedem răspândită pe întreg cuprinsul țării, bunăstare, pe care călnicenii nu se sfiesc s'o marturisească deschis, spunându-ne că acolo nu se găsesc oropsiți, cari să aibă nevoie de binefacerile mii publice.

„Abia cunoscându-le toate acestea îți poți da seama, că trenul muncitoresc de dimineață și de seara nu transportă la Reșița și înapoi proletari, buni pentru toate teoriile și experimentările sociale străine, ci burghezi rurali sadea, pe deplin mulțumiți, cu suflet și cu inimă românească întreagă. Iar perspectivele de viitor sunt și mai pline de făgădueli, de oare-ce cu trenul muncitoresc pleacă la Reșița și vre-o 40—50 băieți și fete la felurile școli industriale de acolo, ceea-ce înseamnă, că generațiile ur-

mătoare se pregătesc de zor să urce și alte trepte în ierarhia socială a poporului nostru”.

Minunile de progres ale unor sate sunt neînțelese de acei, cari încă nu cunosc țara și locuitorii. Bunăstarea își face drum cu greutate numai acolo, unde lipsesc îndrumătorii firești ai poporului și unde condițiile locale nu sunt prielnice pentru întreprinderi curagioase, din cauza depărtării piețelor de desfacere pentru produsele agricole și pentru articolele de industrie casnică. Aci trebuie să intervină autoritățile centrale cu toată fermitatea acțiunii lor înțelegătoare pentru, creiarea acestor piețe apropiate, sub forme de târguri, și să aducă toate înlesnirile posibile transporturilor.

Poporul dela sate nu mai crede în vorbe, dacă nu sunt urmate de înfăptuiri. Increderea lumii muncitoare în conducătorii săi trebuie să fie deplină, să nu slăbească nici-un moment, pentrucă noua construcție a Statului nu se poate realiza decât pe această încredere. De aceea este imperios necesar să fie în fruntea poporului conducătorii săi firești, cari și-au păstrat legăturile cu satul natal, cu glia strămoșească. Elitele națiunii sunt elitele poporului dela sate, așezate la orașe și bucurându-se de încrederea nelimitată a țărănimii muncitoare.

Organizarea comunităților satești. Culegerea informațiilor.

Inițiativa de organizare a comunităților satești trebuie să pornească din îndemnul unor elemente însuflețite ale societății românești, ca o recunoaștere adânc simțită a necesității de a se apropia toți Românii pe un teren comun, prin interese comune. Pentrucă toate forțele vii ale neamului stau astăzi risipite, fără legătură între ele, pe întreg cuprinsul țării. Acest teren comun, de interese comune, ni-l oferă singur satul, locul de origine al membrilor societății românești, ajunși unii la cele mai înalte posturi și demnități în viața noastră publică și particulară.

Elementele de inițiativă trebuiesc găsite. Ele există, își cheltuesc, de multe ori în zadar, toată energia și însuflețirea în sânul a o mulțime de societăți, urmărind în general scopuri culturale, fără ca activitatea lor să fie încununată de rezultate deosebit de apreciabile. Și aceasta pentru că societățile grupează în sânul lor tot felul de elemente, ce nu se cunosc mai deaproape, cari se văd rar, conducându-se de interese diferite, adesea egoiste sub firme, naționale și patriotice devenite banale. Ori, se știe bine, cât s'a abuzat de aceste lozinci seducătoare, ale naționalismului și patriotismului de ocazie, ce și le-au însușit tarabele partidelor politice, astfel că lumea cu greu mai dă astăzi crezare nici chiar inițiativelor pornite cu sinceritate, sub imboldul necesităților istorice ale ciasului de față, când Românilor li se cer: primenire su-

fletească, sacrificii și fapte pentru o viață nouă, într-o țară nouă.

Populația satelor nu se lasă ușor ademiniată a se înscrie în societăți, chiar cu un trecut de mare răsunet, ca de pildă „Astra”, asociația culturală de peste munți, căreia i s-a datorat ridicarea multor așezăminte de cultură și de economie pe seama poporului român.

Mi-aduc aminte de o ședință memorabilă a acestei asociații, care a avut loc, acum câțiva ani, în comuna-fruntașă Ocna Sibiului, care este și o stațiune balneară renumită, adăpostind mulți vizitatori. Mă așteptam să văd mai mult interes și multe adesiuni din partea poporului. Am asistat la serviciul divin, oficiat în biserica cea veche din deal de bătrânul și venerabilul preot, Isaia Popa, un aprig luptător din timpul stăpânirii ungurești, pentru apărarea drepturilor și intereselor poporului. Am rămas surprins, când la sfârșitul slujbei părintele Isaia s'a adresat poporului din biserică spunând: „Oameni buni, știți bine, că astăzi își ține „Astra” la noi adunarea. Să nu'mi faceți rușinea ca Dumineca trecută și să nu veniți, pentru că au ostenit domni până la noi, profesorii universitari dela Cluj, spre a ține conferințe”.

Ce se întâmplase? Când oamenii s'a îndatără de la conferințele „Astrei”, s'a răspândit vorba, că ar fi izbucnit foc în comună. Lumea, firește, nu s'a mai dus la ședințe, amânându-se adunarea. De curiozitate am luat și eu parte la ședință următoare, conferințele ținându-se în biserica cea nouă din centru, unde a vorbit profesorul/universitar, N. Ghiulea din Cluj, despre rolul cooperăției, și un domn, pare-se deputat liberal, despre unirea sufletească a neamului românesc. Au luat parte puțini săteni, dând semne de oboseală, unii adormind aproape pe scaune. Rezultatul: două, trei înscrieri de membri cotizatori și împărțire de broșuri ale „Astrei”, după-ce s'a completat comitetul despărțământului. Totul s'a sfârșit într-o indiferență generală.

Aceeași indiferență se constată din partea poporului aproape la toate societățile. Nicăiri nu se vede însuflețire, plutește în aer necesitatea de a se reorganiza totul pe baze noi, în spiritul vremurilor de mari prefaceri, pe care le străbatem. De aceea este greu începutul organizării comunităților sătești, după ce lumea s'a saturat de vorbe și nu mai crede în cuvântul rostit, fără a fi urmat de faptă. Și, cuvântul îl are de astă dată, Conducătorul Statului, iar faptele se văd și se simt, în toată înăbușia lor, pe câmpurile de luptă, unde se decide soarta și viitorul neamului. De aci trebuie să ne inspirăm cu toții și să ne înălțăm sufletele, spre a înțelege noile așezări ale Statului.

Organismul vieții noastre de Stat se va rezima de aci înainte

pe fiii autentici ai țării, cari-și pot dovedi originea lor etnică românească. Asupra acestui punct nu există și nu poate să existe nici-o discuție. La sate controlul este ușor pentru stabilirea originii locuitorilor, la orașe însă opera aceasta de identificare a naționalității etnice întâmpină greutăți din cauza nestabilității domiciliul cetățenilor. De aceea lucrările trebuie să înceapă cât mai neîntârziat pentru controlul actelor de naționalitate etnică a locuitorilor, înscrși la biurourile de populație de pe lângă circumscripțiile polițienești.

Pe temeiul acestui control se pot alcătui tablouri nominale, cu indicarea locurilor de naștere ale locuitorilor, întocmindu-se statistici asupra migrațiunilor interne ale populației, pentru a se vedea structura păturilor sociale orășenești, formate sub influența elementelor sătești din diferitele regiuni ale țării. Materialul acesta statistic, prin care se stabilesc originile sătești ale asupra satului Boița (Sibiu), situat în trecătoarea Turnu-Roșu, orășenilor, are o deosebită importanță pentru organizarea comunităților sătești.

Spre a se înțelege și mai bine câtă importanță are această strângere de informațiuni pentru organizarea comunităților sătești în jurul locurilor de naștere ale populației, este suficient să dau aici, ca exemplu, informațiile culese, deși incomplet, asupra satului Boița (Sibiu), situat în trecătoarea Turnu-Roșu, unde Oltul începe să se strecoare prin strămtorile Carpaților, în scurgerea sa spre Dunăre.

Satul acesta românesc, cu 1872 locuitori (în 1930), a cunoscut în trecut o epocă de mare prosperitate, ce a durat până prin anul 1880. Hotarul comunei cuprinde puțin pământ pentru cultura cerealelor. Locuitorii sunt mai mult crescători de vite, pentru că satul posedă munți bogați în locuri de pășune. Comuna stăpânește apoi întinse suprafețe de păduri, oferind populației posibilitatea de a face negoț cu lemn. Dar nici câmpul și nici pădurile nu constituiau isvorul principal de câștig, ci negoțul cu vitele, pe cari boițenii le cumpărau în număr mare din România trecându-le prin vama Râul-Vadului și ținându-le la îngrășat în luncile Oltului, spre a le expedia apoi la marile târguri austro-ungare. Erau mari negustori boițenii, practicând negoțul în tovărășie. Ei umblau călări pe cai iuți munțenești, îmbrăcați în mantale de dimie albă, (numite ipinge) cu glugi și cu șnururi, încât prezentau aspectul unui convoiu militar, când soseau din Țara Românească, urmați de numeroasele turme de vite, cumpărate și aduse spre îngrășare.

Boițenii își trimiteau copiii după ce terminau cursul primar al școlii din sat, să urmeze mai departe cursurile liceale la Sibiu unde învățau carte la nemți și la unguri, câte 30—40 tineri. Nu-și continuau, firește, cu toții studiile mai departe la

universități, pentru că cei mai mulți găseau mai rentabilă negustoria. După ce aveau absolvit câte-va clase gimnaziale veniau acasă la meseria părinților, mai rentabilă decât orice carieră.

Bunăstarea locuitorilor se deduce din înfățișarea satului. Au piață pavată și cu cele mai multe case zidite din piatră și cărămidă pe ulițele principale. Boițenii au ținut apoi să aibă cea mai impunătoare biserică și cea mai frumoasă școală din toată împrejurimea. Drumul din piață, dela școală și până la biserică, este asemenea pavat. Curtea și cimitirul dimprejurul bisericii sunt înconjurate cu ziduri, ca o cetate, cu porți de fier.

În timpul domniei lui Cuza-Vodă, a făcut împăratul Franz Iosef o călătorie prin Ardeal până la graniță, spre Țara Românească, trecând prin satul Boița, pe drumul săpat în piatră pe malul drept al Oltului, întâlnindu-se cu domnitorul român la Râul-Vadului. În călătoria aceasta împăratul fu însoțit și de mitropolitul Șaguna, care s'a oprit puțin în sat, să viziteze biserica de curând zugrăvită. Marele prelat al Românilor n'a fost mulțumit cu pictura bisericii, dar sătenii l-au rugat să nu fie supărat, că au făcut-o cu banii lor și făgăduesc a cheltui ori-cât pentru biserică, dacă le trimite un pictor priceput, care s'o zugrăvească din nou.

Edificiul școlii poate adăposti un număr de elevi cât un liceu. Clase cu trei învățători sunt la etaj, asemenea și o sală mare pentru festivități. La parter se afla mai înainte cancelaria notarului, satul încă neavând local propriu al primăriei. Tot în parterul școlii se află locuința dirigintei școlar, precum și o prăvălie cu mărfurile necesare populației. Lângă prăvălie se află casina, un fel de casă de sfat, unde își dau boițenii întâlnire, să citească gazetele. Casina era pe vremuri abonată nu numai la ziarele românești ci și la cele germane din Sibiu, ceea-ce dovedea nivelul ridicat cultural al satului.

În timpul luptelor naționale, boițenii trimiteau delegație numeroasă de săteni fruntași la adunări naționale și conferințe. Doi din fruntașii satului au făcut parte din deputațiunea trimisă la Viena cu Memorandul Românilor, iar la procesul dela Cluj al comitetului partidului național asemenea au trimis boițenii reprezentanții lor. Unii din ei au fost condamnați cu închisoare, fiind acuzați ca agitatori.

Iscându-se războiul vama între România și Austro-Ungaria, prin anii 1880, boițenii au suferit cei dintâi consecințele, încetând negoțul lor de vite. Situația înfloritoare s'a transformat în una de lipsuri și suferințe. Totuși comuna a căutat să deschidă alte izvoare de venituri pe seama locuitorilor, arendând pădurile de brad unei societăți străine forestiere, pe urma căreia satul s'a ales cu lumina electrică.

Inrăutățirea situației economice, regimul aspru politic și social

al Uungurilor, închizând tineretului școlar orice cariere, în afară de aceea de preoți și învățători, a silit pe mulți boițeni să-și părăsiască satul, să treacă munții în țară, așezându-se prin localitățile jud. Vâlcea, pela Brezoi, Călimănești, Drăgășani și R. Vâlcea. Unii au mers mai departe și s'au stabilit la Craiova, Ploești. Galați și mai ales la București.

Numărul boițenilor, stabiliți în Capitala țării, după o socoteală făcută acum câțiva ani, se apropia de o sută, cu următorii capi de familie mai importanți: 3 funcționari superiori, 2 medici, 2 farmaciști, 1 șef contabil, 3 negustori, 1 pictor, 1 artistă, 1 librar și vre-o 4—5 alți slujbași ai Statului. Tineretul era reprezentat prin 4 studenți universitari. La Călimănești hotelurile cele mari sunt ale boițenilor. Tot astfel la Craiova, un hotel principal. La Plaești își câștigase renume un medic din Boița. La Brașov a fost un profesor de liceu meritos; la Săliște, un judecător; la Sibiu, un profesor de liceu, trei funcționari și un negustor, la Lugoj, un colonel; la Arad, un negustor. Toți originari din Boița.

Când se vor strânge informații asupra locuitorilor plecați din Ardeal peste munți în „Țară”, se va constata că numai din satele jud. Sibiu, Făgăraș și Brașov s'au stabilit în Capitala României câteva mii de mărgineni. Tot astfel au contribuit și satele altor județe la formarea structurii românești a populației Bucureștilor și altor orașe.

A studia viața localităților românești din punctul de vedere al migrației locuitorilor dela sate la orașe, înseamnă a se lămurii una din cele mai importante probleme naționale: Contribuția satelor la dezvoltarea și românizarea orașelor, și'n primul rând a Capitalei României.

Centra organizatiilor sociale și politice.

Comunitățile sătęști își vor avea, precum am arătat, reprezentanții lor în sfaturile județene și regionale, cu sediul în orașele principale ale țării. Din sânul reprezentanților regionali se aleg delegațiunile pentru congresul comunităților sătęști ce se va ține în capitala țării, și care va alege consiliul superior de Stat pentru ratificarea actelor guvernului. Conducătorul Statului își alege dintre membrii cei mai distinși ai comunităților sătęști echipa guvernului și va numi prin Decret Regal jumătate din numărul consilierilor, ce vor reprezenta în Consiliul superior de Stat diversele corporațiuni profesionale.

Administrația publică, învățământul, biserica, armata, judecătoriile și diversele servicii profesionale, ca organe oficiale executive ale guvernului, n'au nici un amestec cu organizațiile sociale și politice ale comunităților sătęști.

O centrală a tuturor organizațiilor județene și regionale de comunități sătești înseamnă gruparea fericită a unor forțe politice, economice, sociale și culturale nebănuite de importante. La această centrală s'ar strânge informații precise asupra situației și activității tuturor comunităților sătești, iar de aci, dela centru, li s'ar da comunităților sătești directive, de felul cum să-și organizeze funcționarea, potrivit noilor așezări ale Statului Român.

Creerul și suflul acestei lumi noi românești, ar fi întradevăr Bucureștii, Centrala organizațiilor politice, economice și sociale. Aci, în Capitala țării, se vor găsi reprezentanții comunităților sătești din ori-ce unghier al țării. Grupați pe județe și regiuni, membrii comunităților sătești, strânși la centru, se pot sfătui împreună, pentru a contribui cu toții la realizarea celor mai importante opere sociale, precum și la fondarea sau transformarea instituțiilor economice și culturale pentru necesitățile poporului.

Aceasta ar fi forma ideală pentru o nouă viață a Statului, însemnând participarea de fapt a întregului popor român la opera de reconstrucție a țării prin comunitățile sătești ca organisme viabile, în jurul cărora s'ar strânge toate energiile creatoare la o muncă ordonată, atât în interesul fiecăruia, cât și în interesul general, culminând în folosul neamului românesc.

Pentru începutul acțiunii este necesar un manunchiu de oameni însufleteți, români de bună credință, pătrunși de ideile aci dezvoltate și devotați cauzei țărănești, ca în scurt timp să pornească curentul sănătos în toată țara, venindu-se în ajutorul satelor, de care s'au înstreinat chiar și cei ce s'au născut în mediul rural, după ce au trăit anii copilăriei printre țărani, ca apoi, ajungând la orașe, să-și uite de căminul părintesc.

Bucureștii mai poartă încă urmele adânc săpate ale unei vieți sociale cosmopolite, cu excluderea vieții românești, în formele ei frumoase țărănești. Prin organizarea comunităților sătești, ce-și vor întinde puternic ramificațiile la orașe, cu deosebire în Capitală, se vor înlătura cu totul influențele străine din mediul social urban, devenind Bucureștii cu adevărat marele centru al vieții naționale românești.

Pentru o națiune de mare viitor, cum ne place să credem a fi noi, Românii, nu mai este tolerabil să ducem o existență la întâmplare, fără organizații naționale puternice, ale noastre proprii, specific românești. Centrala comunităților sătești din București, reprezentând organizațiile comunităților sătești din toată țara, ne va înfățișa întreaga viață socială, economică, culturală și politică, cu cele mai vaste organizații, cuprinzând trei secții principale, după formațiile naturale ale pământului strămoșesc:

I. Carpații Transilvaniei, cu teritoriile anexe spre Tisa și Dunărea bănățeană;

II. Carpații Olteniei și Munteniei, cu șesul Dunărei și Câmpia Dobrogei; S

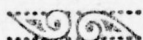
III. Carpații Moldovei și Bucovinei, cu Câmpia Basarabiei și Transnistriei.

Toate teritoriile acestea se reazimă pe Cetatea Carpaților, leagănul și scutul puternic de apărare al neamului nostru din cele mai depărtate vremuri. Se mai poate organiza și o secție suplimentară cu teritoriile de peste Dunăre și din Balcani, cu elementele românești amestecate printre popoarele dela Sud până vor fi și aceste ramuri ale neamului nostru resădite în cuprinsul țării noastre.

Cetatea Carpaților, zidită dela natură, ca o minune dumnezeiască, par'că anume, spre a adăposti și apăra neamul românesc în vremuri grele, se ridică cu zidurile ei uriașe de stânci chiar în mijlocul țării, inspirând poporului muncitor dela câmp deplină siguranță în apărarea averii sale împotriva ori-cărora încălcări dușmane la hotare.

Atât interiorul, cât și exteriorul Cetății Carpaților trebuie în amănunțime cercetate. Orice așezare a locuitorilor își are trecutul ei mai apropiat sau mai depărtat. Viața fiecărei localități prezintă aspecte interesante, după cari se poate urmări evoluția neamului nostru dintr-o regiune sau alta. Opera de cunoaștere a țării și a vieții locuitorilor, este de-o importanță națională foarte mare. Pornind directivele dela Centrala comunităților sătești din București prin organizațiile județene și regionale, ce vor lua ființă, opera aceasta se poate înfăptui cu ușurință.

N. Istrate

VIZIUNI ȘI IMAGINI⁽¹⁾

René Druart

**La trecerea unei rândunici,
Surorile ei, în semn de salut,
Ridică din aripi.**

Oliver Realtor

**Pipa. Ceainicul.
O floare. Un paravan.
O 'ntreagă viață !**

Georges Long

**O tavă de argint
Culege stelele :
Luna !**

1) Traducere de Al. T. Stamatiad

In al şaselea an de existență.

Cu acest număr revista „*România Eroică*” intră în al şaselea an de existență. De obicei, în asemenea ocazii, se fac recapitulări şi se iau angajamente pentru viitor. Am procedat şi noi la fel cu alte ocazii. Deastădată, atât în ce priveşte trecutul, cât şi în ce priveşte garanțiile pentru viitor, ne vom referi la opinia publică.

Fiecare dintre noi îşi are specificul său. Fie care ne purtăm umbra în decursul existenței. În cercurile în cari ne mişcăm ne imprimăm caracterul, bun sau rău, şi ne exercităm influența caracteristică personalității care ne animează. O generație nu se compune şi nu se caracterizează decât prin totalitatea personalităților cari o compun, nu respiră decât prin geniul lor.

Unii ne iubesc, alții ne urasc. Unii ne înțeleg, alții nu. Totul se reduce la sfera în care se mișcă fiecare şi de gradul lui de spiritualizare. Fie că suntem înțeleși, fie că nu, organismul social se resimte de prezența fiecărei individualități. În ce ne priveşte pe noi cei dela „*România Eroică*”, putem spune că nu am avut de înregistrat note discordante. În decursul celor cinci ani de luptă pe teren a trebuit să batem mereu la uşa unor babe surde. Dar cei cari ne-au înțeles au vibrat puternic alături de noi. La aceasta se reduce toată satisfacția pe care o simțim după cinci ani de sbucium.

Nicio acțiune creatoare nu rămâne fără „repercusiuni îndepărtate. Şi dacă aceste repercusiuni au avut darul de a se răsfrânge asupra tineretului care se ridică, se culeg roade bogate. Astfel de gânduri au pus stăpânire pe noi, când am citit în „*VIAȚA*” Nr. 386 din 15 Mai 1942, sub rubrica „*Viața Artistică*”, articolul intitulat „O revistă de doctrină românească” şi iscalit cu inițialele gsb.

Din cuprinsul articolului rezultă că autorul lui a urmărit revista noastră încă dela primele ei începuturi, că e pătruns de adevărurile pe cari le-am propovăduit, de necesitatea luptei ce am inițiat şi de importanța steagului ce am înălțat. Rezultă din acelaş articol că autorul aparține spiritualicește lumii noi care se naște, că este sau va deveni un aprig luptător pentru intruparea ei în carne şi în sânge. Intrucât revista noastră numai

unor astfel de oameni se poate adresa, că această revistă se revarsă cu toate energiile de cari dispune în această lume, că numai pentru înfăptuirea ei trăește, e de mare importanță de a vedea ce scrie acest autor despre „*România Eroică*”, gândul lui demonstrând importanța rolului pe care l-a avut în trecut și pe care va avea să-l joace în viitor, fără a fi nevoie de alte comentarii.

Dăm deci cuvântul lumii celei noi, reproducând în părțile lui esențiale acest articol:

„Acum cinci ani apărea la Cluj o revistă, cu titlul de „*România Eroică*”. Tipărită de d. Ion Colfescu-Delaturda, ea își propunea să combată cu îndârjire încăpățanata noastră persistență în greșelile politice și spirituale ale trecutului, deschizând ochii publicului românesc asupra primejdiilor cari ne pândesc de pretutindeni, dacă se continuă vechile erori... La fel cu „*Tara Noastră*”, revista d-lui Colfescu-Delaturda n'a fost luată în serios. Deși, din paginile ei, se desprindea cu o clarviziune uluitoare toată desfășurarea ulterioară a întâmplărilor. Directorul publicației n'a scăpat niciun prilej, pentru a arăta că, cea mai mare primejdie a românismului — pe plan politic și național — este vecinătatea cu Rusia, iar pe plan spiritual — absența unei în-surecții morale primenitoare.

„Pentru înlăturarea amenințării comuniste, d. Ion Colfescu-Delaturda cerea de pe atunci orientarea politică a noastre spre Germania, încheierea unei puternice alianțe militare cu Berlinul și solidarizarea micilor popoare dunărene cu țelurile anticomuniste ale civilizației europene.

„Cât privește resurecția morală, reclamată de confuzia de valori prin care orbecăia Neamul, „*România Eroică*” a indicat în primul rând, straturile neincepute ale populației țărănești.

„*Câtă energie cheltuită, câte strigăte de alarmă, câte încercări de a zugrăvi în culori cit mai sugestive primejdia, pentru a scutura din letargie pe foștii conducători, pentru a scoate din inerție intelectualitatea românească!*

„D. Ion Colfescu-Delaturda n'a fost ascultat. Astăzi d-sa are satisfacția de a fi „văzut just”. Totuși, e trist să fii confirmat de evenimente. Tragic și trist. Directorul României Eroice va fi măsurând din perspectiva prezentului, toate cele câte s'ar fi putut întâmpla altfel, dacă d-sa și cu alții ar fi fost ascultați.

„Ce rost mai are o revistă, care și-a împlinit astfel menirea, se vor întreba mulți?

„Rostul ei continuă să fie din ce în ce mai viu, mai actual, mai arzător. Pentru că d. Ion Colfescu-Delaturda și colaboratorii d-sale, n'au pierdut nici astăzi facultatea de a citi cartea de mâine a întâmplărilor”.

Și referindu-se la articolul „de adâncă înțelepciune poli-

tică" al directorului nostru, publicat în N-rul ultim al revistei din anul cinci, intitulat „Pacea ordinii spirituale”, continuă astfel:

„Orice s'ar întâmpla, cel ce va ieși biruitor din acest război, va fi spiritul. Se petrece pretutindeni, dela Rusia trisitelor experiențe materialiste, până la Franța lui Maurras și Britania demagogilor, o profundă primenire lăuntrică. În locul valorilor răsturnate, se prepară solul spiritual care va primi obiectiv nouile valori, creiate de încelestea războinică. Se naste, în tenebrele Europei, mileniul națiunilor — mici și mari — cu fizionomia lor specifică, cu tainicul lor univers, pe care viitoarea pace le va armoniza, le va acorda într'un concert de eforturi, dirijate spre aceeași țintă: civilizația și cultura”.

„Viitorul va pune în lumină marea misiune a neamului românesc în Europa”, profetizează d. Ion Colfescu-Delaturda. Și d-sa nu scrie aceste rânduri, pentru că este o modă de a vorbi despre misiuni și precizări de poziții istorice, ci pentru că această concluzie isvorăște firesc din profetiile de cinci ani ale unei reviste, de sănătoasă doctrină românească.

„Poate că România Eroică va constitui mâine singura publicație POLITICĂ, de permanență și onestitate românească.”

România Eroică

Cronica

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Expoziția Francmasonică dela Șosea, constituie un tablou viu de ceea ce a fost francmasoneria și de pericolul pe care-l prezenta pentru sănătatea noastră morală. Sfătuim pe cititorii să o viziteze. Această vizită va fi reconfărtantă chiar și pentru aceia cari au putut să o studieze și să o cunoască.

Un tânăr d. Dima Gheorghe, însărcinat cu supravegherea are buna voință de a da explicații reconfortante.

CARTI, *Iosif Bitiu—Inchinare lăsaătorilor eroi.*, D. Iosif Bătiu ne trimite această broșură, de mică proporție, dar plină de înință și de înalte sentimente naționale.

D-sa e un prim observator. Constatările sale sunt pline de învățăminte. Referindu-se la învățăminte ne spune:

La temelia României de mâine, învățătorimea română conștiință de rolul și menirea ei, a pus, aidoma meșterului din legendă, tot ce-avut mai bun și mai scump: *sufletul*.

De aceea subscriem și noi din toată inima rândurile autorului:

În aceste grele dar decisive momente pentru țara noastră gândul nostru, mareu hoinar, se îndreaptă spre voi, Eroii țării, care, printr'o supremă și totală dăruire, ați ridicat din nou gloria neamului românesc pe culmi de epopee voevodală.

Prin voi, prin munca, curajul, abnegația, eroismul și jertfa voastră, țara românească pășește din, nou cu fruntea sus, în Panteonul gloriei și al istoriei universale.

Și conchidem alături de el:

Când țara va avea din nou lipsă de brațele noastre, cu icoana voastră în suflet vom muri sau învinge, așa cum ați murit și ați învins voi.

Moartea voastră înseamnă biruința și învierea neamului românesc.

Țerifa voastră este mare, iar în țara ei Țara se închină cu evlavie și cucernicie.

...Slava voua, eroi ai neamului!

GAZETA MILITARA din 10 Mai a. c. de sub direcția d-lui General Virgil Economu, apare cu un bogat material de specialitate și politică a războiului, articole semnate de d-nii G-I Virgil Economu, N. Saegiu, Lt. col. Justin I. Stancovschi Lt. col. Stănescu I. Ioan, Colonel D. Cantea, G-I în rez. N. Ionescu. Un interesant articol despre activitatea și meritele militare și culturale ale defunctului Colonel Corneliu Negulescu, semnează D. G-I Georgescu Pion; iar D. Scarlat Preobjbă, pagina „Idei, Fapte, Oameni” cu informațiuni și însemnări culturale demne, de reținut.

REVISTE. — *Viața Săceleană*: Anul I No. 2, Aprilie 1942 revistă lunară care apare în Com. Baciud. Brașov, ne vine cu acest număr, pentru prima oară la redacție. Cuprinde articole interesante din care menționăm: *Dahul de țerță*, de Preotul V. Mirin; *Superințele Crucii*, de Preot Silvestru Gorcea; *Lacrima Fecetei*, de Preot Octavian Marin; *Eroi Noștri*, de Preot Nic. Bârsan etc. Un studiu asupra „Numirei Comunelor săcelene” cu continuare, ne dă informații prețioase asupra celor 7 sate, zise „Săcele”.

Revista deși de proporții modeste, pornește la drum sub cele mai bune auspicii. Ii nrăm viață lungă și cu roade îmbelșugate.

MAREA NOASTRĂ, An. XI No. 3-4, Martie Aprilie c. revistă pentru propagandă, orientarea și apărarea intereselor pe apă, — aduce colaborarea valoroasă a alător scriitori militari și civili, că numai spațiul răstrâns al paginei cronicele, ne împiedică a le rezuma oricât de succint. Ne facem o datorie, să recomandăm cititorilor această revistă extrem de prețioasă a „Ligei Navale Române”, în care „Marea și Dunărea” și apele tuturor oceanelor sunt vânturate de sufletul îndrăgostiților de ele, marinari și civili, cu importante descrieri ale războiului actual de unii, sau cu examinări etnografice ale celorlalți — toate scrise cu competență desăvârșită și cu un elan, de par’că toți autorii lor s’ar lua la întrecere care să-și spună cuvântul cel mai bogat în cunoștințe folositoare sau imagini înflorite. Astfel minunatul articol semnat de D. Lt. C-dor N. Popescu-Deveselu „Operațiile Marinei Regale în războiul actual” în care nu știi

ce să admiri mai întâi, pregătirea istorică, cunoștințele militare sau suflul practic, ale unui ofițer distins între ofițeri, sau tot atât de pregătit și distins D. G-l Virgil Dragalina demnul urmaș al eroiului General I. Dragalina, semnează articolul „I. Jear the Japs” (Mi-e teamă de japonezi), care înfățișează teama exprimată de amiralul britanic Reginald Henderson în anul 1932, teamă care s'a confirmat în actualul război; sau monografia „Ociianului Pacific” semnată de D. Contra-amiral C. Negru, expusă cu cu aceeași clară și documentată competență ca și alt articol al D-sale Din aspectele Mării și din Viața marinărilor pe întinsul apelor”; sau articolul „Tradițiile vieții pe apă ale poporului român” al D-lui Apostol D. Culea, din care se desprinde aceeași vervă stilistică pe care i o cunoaștem din trecutul său sămănătorist, și adâncirea suflului românesc în cunoașterea folclorului căruia excelează.

Contribuții la informarea scufundării celor două vase de linie britanice „Prince of Wales” și „Repulse” de Otto Philipp Häfner; „Doi ani de război pe mare” de Cpt. Gh. Costea și „Războiul aero-naval” editorial — sunt tot atât de interesante.

Urmează apoi o bogată cronică din care remarcăm extrasul din revista „Dacia” despre „Nistrul în literatură”; precum și recenziile D-lui Scarlat Preobjbă punela punct cu multă abilitate stilistică,

Dar materialul acestei reviste, deși până aci atât de bogat totuși nu se termină — Căci continuă să se intereseze tot atât de mult prin paginile rezervate „Conferințelor Ligii Navale Române precum și prin celea încadrate în doliul defuncțiilor amiral G. Mărgineanu, Col. Corneliu Negulescu, Comandor G. Coandă. C. Amiral Octav Nedelcu și Em. Pantezi.

Redacționale

Cu acest număr intrăm în al șaselea an de apariție, care se anunță mai greu decât toți câți l-au precedat.

Rugăm pe abonații noștri să ne ajute. Să ne trimită abonamentele restante, să se ție în curent cu plata lor și să nu ne forțeze a le trimite somațiuni sau chitanțe prin intermediul poștei cari se soldează cu tot atâtea cheltuieli ruinătoare.

Vă rugăm trimiteți abonamentul
Cine reține un număr se consideră abonat.

